

SESIUNILE ȘTIINȚIFICE DE CARTE,
1972 – 1994

Doina NÄGLER

Umanistul Pier Paolo Vergerio, care mai târziu avea să intre în serviciile împăratului Sigismund de Luxemburg și să moară în 1444 la Budapesta, făcea un elogiu deosebit cărților, pornind de la un citat al lui Cicero și numindu-le astfel: „dulcea mea familie sobră și împodobită cu frumoase obiceiuri”. Poate sub acest motto au stat și sesiunile științifice de carte, organizate de Ministerul Culturii, în colaborare cu diversele Comitete Județene de Cultură și Artă precum și cu muzeele și arhivele diverselor localități unde s-au desfășurat acestea.

Inițiate și organizate cu prinosul de abnegație și dăruire a două cercetătoare de excepție – Monica Breazu și Rodica Bănățeanu – aceste sesiuni anuale au devenit una dintre cele mai importante reuniuni de prezentare a activității de cercetare în domeniul scrisului și al cărții în general.

Prima sesiune s-a organizat la Târgoviște - cu prilejul anului internațional al cărții – și ea s-a materializat, în afara seriei de comunicări ce au apărut ulterior într-un volum, cu constituirea „Societății Române de Bibliofilie” precum și elaborarea statutului acestei societăți. Aceasta își propunea, printre altele, înlesnirea schimbului de informații și de carte într-un cadru organizat, apoi intensificarea muncii de valorificare a prețiosului fond de manuscrise, cărți, hărți și ex-librisuri aflate în diversele instituții din țară sau în proprietate privată și, nu în ultimul rând, stimularea dragostei față de carte nu numai la specialiști ci și la alte categorii profesionale, îndrumându-le pașii de la carte la colecție și bibliotecă.

Din păcate dezideratul schițat la această primă sesiune și anume reeditarea, după principii moderne a monumentalei lucrări „Bibliografia românească veche” nu s-a realizat, în ciuda numeroaselor adăugiri (Addenda) și corectări (Corrigenda) aduse acesteia.

Atât la această primă sesiune cât și la următoarele, lucrările susținute au fost împărțite pe sesiuni cum ar fi „Cartea românească veche”, „Grafica de carte și ex-librisuri”, iar după înființarea în 1975 a „Oficiilor județene pentru patrimoniu”, s-a adăugat și secțiunea de „Conservare și restaurare a patrimoniului mobil – carte”.

Aceste sesiuni s-au bucurat de participarea celor mai avizați specialiști în domeniul cărții, fie din Institutele de cercetare ale Academiei Române, fie din cadrul universităților sau a muzeografilor și arhiviștilor. Ca urmare, au apărut o serie de volume cuprinzând comunicările susținute dar și alte lucrări de profil precum „Catalogul colecției de incunabule a Bibliotecii Bethlen”, „Catalogul incunabulelor din Biblioteca Națională”, „Cartea străină în Biblioteca Astra”, „Biblioteci umaniste românești, vechi cărți românești călătore” etc.

Un moment însemnat l-a constituit introducerea „fișei de evidență a bunurilor mobile – carte”, acțiune prin care se urmărea depistarea, evidența și cercetarea – și nu în ultimul rând – conservarea și restaurarea întregului fond valoros de carte, aflat în România. Acest proces a însemnat un număr mare de specialiști în domeniu, deși – până la ora actuală – nu a reușit să fie definitivat.

Unele dintre sesiuni erau în același timp aniversative (ca cea de la Sibiu, prilejuită de împlinirea a 450 de ani de la tipărirea „Catehismului luteran” de către Filip Moldoveanu) și ele erau însoțite de vernisarea unor expoziții de profil (Arad, Tulcea, Brăila, Galați, Sibiu) sau de vizitarea unor muzee, biblioteci și lăcașuri de cult, deținătoare de carte prețioasă, fie românească, fie străină.